

Hồi thứ hai mươi hai

Tri Cơ Tử Cầu Kiến Đường Hồng

B

ách Trường Phiêu đi không lâu thì hiện trường lại có hai nhân vật xuất hiện từ hai hướng Đông – Tây, hai người này không bịt mặt, không dịch dung, động tác rất chậm rãi tiến vào đấu trường. Hai nhân vật này chính là Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng và Mao Sơn Yêu Nhân Quy Trường Linh. Sau khi đảo một vòng thì Đường Hồng khẽ thở dài rồi lên tiếng:

- Chúng ta đến trễ một bước rồi...

Quy Trường Linh lắc đầu, nói:

- Không muộn! Không muộn! Can Tương thần kiếm đã xuất thế thì trước khi có biện pháp khắc chế nó, tạm thời chúng ta phải tránh xa thôi!

Đường Hồng nói:

- Mao Sơn thuật có đại pháp dịch hồn và cũng có thuật mượn đao giết người, các hạ hiệu xưng là cao nhân đệ nhất về Mao Sơn thuật suốt hai trăm năm qua, như vậy tất nhiên là rất tinh thông những thuật đó. Vậy tại sao không thi triển kỳ thuật giết Mộ Dung Trường Thanh để đoạt Can Tương thần kiếm? Chí ít thì cũng có thể vận dụng âm hồn dã quỷ đoạt Can Tương thần kiếm của hã. Nếu Mộ Dung Trường Thanh mất đi thần kiếm thì đâu còn gì đáng sợ nữa. Khi đó các hạ và ta đều có khả năng lấy mạng hã.

Quy Trường Linh lại lắc đầu, nói:

- Thứ nhất là đã rất lâu tại hạ chưa dùng đến thuật pháp nên năng lực điều khiển âm hồn dã quỷ không được tự tin lắm. Thứ hai, Can Tương thần kiếm là thần vật thông linh nên ma hồn quỷ ảnh khó có thể xâm nhập, nhưng nếu đoạt được Can Tương thần kiếm trước thì có thể thi triển yêu thuật đả thương hã.

Đường Hồng hỏi tiếp:

- Đạo trưởng đã có tính toán gì về chuyện này không?

- Quy mỗ sợ rằng chuyện đoạt kiếm khó có thể thành công được nên phải mời người khác ra tay thôi. Điều Quy mỗ lo lắng nhất là Cửu Cửu Hồi Sinh Đan có thật sự được tàng ẩn nơi này hay không? Nếu không tìm được tung tích thần đan thì bí mật của chúng ta e rằng sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ thôi.

- Theo những thư tịch lão than đọc được thì linh đan được cất giấu trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ, chỉ có điều trong lúc nhất thời chưa tìm ra địa điểm chính xác mà thôi. Quy huynh và bọn Vạn Diệu Sơn, Lục Vĩnh Hận đều đã uống qua Cửu Cửu Hồi Sinh Đan, lẽ nào còn phải cung ứng liên tục mới có thể bảo vệ được sinh mạng?

- Đó là một sự hiểu lầm thật tai hại. Thứ mà bọn tai hạ uống chỉ có thể gọi là phụ phẩm của Cửu Cửu Hồi Sinh Đan thôi.

- Cái gì? Chuyện này lão thân chưa từng nghe trên chốn giang hồ bao giờ cả.

- Bình dược vật mà Đường đại nương có được chỉ là dược vật sơ chế để luyện Cửu Cửu Hồi Sinh Đan nhưng cũng là thần dược nên mới cứu được Vạn huynh, Lục huynh và Quy mỗ. Bọn Quy mỗ tiếp tục sống được thế này đích thực là nhờ công hiệu của dược vật. Phụ phẩm đã linh nghiệm như thế thì Cửu Cửu Hồi Sinh Đan nhất định sẽ giúp con người trường sinh bất lão

Ngừng một lát Quy Trường Linh thở dài rồi nói tiếp:

- Đường đại nương, mấy ngày gần đây Quy mỗ đã cảm thấy thể năng sút giảm, trong thân thể cũng có nhiều biến động, nếu không nhanh chóng tìm ra Cửu Cửu Hồi Sinh Đan thì e rằng...Vạn Diệu Sơn, Lục Vĩnh Hận và Quy mỗ sẽ không thể nào cầm cự nổi nữa...

Đường Hồng kinh ngạc hỏi:

- Ý Quy huynh nói là nếu không tìm ra Cửu Cửu Hồi Sinh Đan thì các vị sẽ chết...

- Không sai! Có thể trong mắt Đường đại nương bọn Quy mỗ, Vạn huynh, Lục huynh không còn giá trị nữa rồi, vì bọn tai hạ đã giáo luyện cho đại nương mấy trăm sát thủ trung dũng...

- Ấy chớ hiểu lầm! Đường Hồng này đối với chư vị vẫn tận tình như xưa làm gì có chuyện lừa dối? Theo sự nghiên cứu thư tịch của lão thân thì nhất định là Cửu Cửu Hồi Sinh Đan được cất giấu trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ. Do vậy, chúng ta phải kiên quyết bảo vệ tiểu đảo, không để nó lọt vào tay bọn Tam Thánh Hội.

- Nếu quả thật như vậy thì mong Đường đại nương sớm hạ lệnh bảo vệ tiểu đảo. Không cần dùng cao thủ chủ lực canh phòng ngõ Đường gia nữa, tất cả những nhân thủ đó nên điều động bày bố trên tiểu đảo.

- Được! Lão thân sẽ làm theo ý kiến Quy huynh.

- Nghe nói Đường đại nương và Thiên Kính đại sư có ước hẹn là một sáng một tối thống trị giang hồ?

- Hoàn toàn là những lời đồn đại huyền hoặc, Thiên Kính lão hòa thượng đã bị bọn Tam Thánh Hội giam cầm ở Linh Ngạn Sơn và đang chịu khổ nạn, nếu lão thân và lão ta có ước định thì há có thể tự thủ bàng quan sao? Và nếu thật như vậy thì Quy huynh đã sớm được phái đi Cô Tô rồi.

- Nói cũng phải, vấn đề quan trọng nhất bây giờ là tìm ra Cửu Cửu Hồi Sinh Đan, còn những bảo vật khác tạm thời gác lại. Quy mỗ nói thật nhé, một khi thể năng bọn tai hạ sinh biến thì dù có muốn giúp Đường đại nương cũng không giúp được.

Đường Hồng gật đầu, nói:

- Được! Lão thân sẽ xuất tận lực truy tìm, hy vọng là sớm tìm được thần đan.

Nói đoạn hai lão, một nam một nữ cùng tung người lướt trên không mà đi, thoáng chốc đã mất hút tung tích. Sau khi hai nhân vật này đi không lâu thì từ trong những thi thể nằm ngổn ngang dưới đất đột nhiên có một người đứng lên, người này phủi bụi đất thì để lộ diện mạo rõ ràng – đó chính là Lục Vân cô nương.

Màn đêm buông phủ trên sông Tần Hoài, như thường lệ nơi bến nước vẫn có nhiều chiếc thuyền hoa với đèn đuốc sáng rực trông vô cùng lộng lẫy, thoảng trong gió đêm là tiếng ca ngâm của kỹ nữ đang hết lòng phục vụ khách làng chơi. Cách bến Tần Hoài chừng mười dặm về hướng nam cũng có một chiếc thuyền lớn đang neo dưới bóng rặng liễu cạnh bờ. Điều khác biệt là chiếc thuyền này không có đèn đuốc rực rỡ mà chỉ có một ngọn nến leo lắt trên bàn đặt giữa khoang chính. Từ ngoài nhìn vào chỉ thấy hai bóng người dường như là thủy thủ canh thuyền nhưng bên trong tiềm ẩn nhiều nhân cao thủ võ lâm: đó là Thiên Y đại sư, Phi Vân Tử, Giang Hào, Tiêu Hàn Nguyệt, thậm chí cả vị thần y Đồng đại phu cũng được giấu dưới hầm thuyền do Tri Cơ Tử chăm sóc. Chiếc thuyền này vốn trước đây Trương Phụng Lâu dùng để mai phục nhân mã ở Giang Nam, hai thủy thủ canh phòng bên ngoài là do hai cô nương Dương Linh và Trần San cải trang.

Sau khi mọi người nghe Trường Phiêu, Hãn Nguyệt thuật lại chuyện bảo vệ và đưa Đồng đại phu đến nơi này thì Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử kể chuyện đánh lui Nam Cung Thu Nguyệt cũng như hủy hoại được bọn sát thủ bị dược vật khống chế. Mọi người đang hàn huyên với những thành công ban đầu thì bên ngoài chợt có người đẩy cửa bước vào:

- Tham kiến chư vị, Lục Vân đã trở về.

Mọi người vội vàng quây quần lại bên nàng và đều tỏ ra lo lắng. Giang Hào liền hỏi:

- Lục Vân cô nương, đã xảy ra chuyện gì chẳng?

Lục Vân thở gấp mấy hơi rồi nói:

- Sau khi đại sư và đạo trưởng đi rồi thì tiểu nữ phát hiện bọn Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử và Nam Cung Thu Nguyệt xuất hiện tại đường trường. Qua một lúc thương lượng thì bọn chúng kéo đi, kể đó tiểu nữ phát hiện Bạch thiếu hiệp trong bộ y phục màu xám như màu đất...

Giang Hào cắt lời, hỏi:

- Chuyện này Bạch huynh đệ đã nói rồi, cô nương phát hiện được gì sau đó?

Lục Vân chậm rãi nói:

- Tiểu nữ phát hiện hai nhân vật thật là kinh thế hãi tục, đó chính là Đường lão bà ở ngõ Đường gia và Mao Sơn Yêu Nhân Quy Trường Linh.

Giang Hào lại cắt lời hỏi:

- Cô nương nghe bọn họ nói những gì?

Lục Vân bèn chậm rãi thuật lại những lời đối đáp giữa Đường Hồng và Quy Trường Linh cho mọi người cùng nghe.

Phi Vân Tử nghe xong thì buột miệng nói:

- Không ngờ Mao Sơn Yêu Nhân đã quá bách niên mà lại tái xuất giang hồ.

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Chuyện này cũng không có gì là lạ, thử nghĩ xem! Trước đây nghe nói Nhất Kiếm Trấn Bát Phương Tử Hùng Dương từng dùng kiếm chém chết hai nhân vật Bạch Nhiệm Lão Yêu Vạn Diệu Sơn và Nhất Chưởng Câu Hồn Lục Vĩnh Hận nhưng rõ ràng hai lão quái nhân này không chết như giang hồ đồn đại.

Đại hòa thượng chưa nói hết câu thì bên ngoài có người đẩy cửa bước vào, đó chính là Trương Phụng Lô. Mọi người chưa kịp bày tỏ sự ngạc nhiên thì lão ta đã nói:

- Chư vị! Rốt cuộc chúng ta cũng đã làm rõ được sự tình rồi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau kinh ngạc. Trương Phụng Lô nói tiếp:

- Người ở Lợi Nhân đường phố của chúng ta vừa thu thập được một món bảo vật.

Giang Hào liền hỏi:

- Bảo vật gì?

Trương Phụng Lô chậm rãi nói:

- Đó là Cửu Đầu Sư Tử!

Thiên Y đại sư thất kinh buột miệng hỏi:

- Cửu Đầu Sư Tử xuất hiện rồi à?

Phi Vân Tử lại hỏi đại hòa thượng:

- Tăng huynh biết gì về Cửu Đầu Sư Tử?

Thiên Y đại sư khẽ thở dài rồi nói:

- Cửu Đầu Sư Tử là bảo vật của phật môn, thân sư tử ngồi thẳng và có chín đầu, bên trên có khắc phạn văn, có thể là một môn võ học thượng thừa. Cửu Đầu Sư Tử đó dài không quá tám tấc, phẩm vật trong suốt không gợn một chút tỳ vết, nghe nói trước đây thuộc hạ của Minh Thái Tổ là Thường Ngô Xuân chinh tây thu được. Chỉ đáng tiếc là ở Trung Nguyên không ai biết phạn văn nên sau đó bảo vật này được chôn theo Minh Thái Tổ.

Tri Cơ Tử từ trong thuyền bước ra và hỏi:

- Đại sư đã thấy vật đó chưa?

Thiên Y đại sư lắc đầu và nói:

- Tuy bản tăng chưa từng thấy nhưng đó là lời giải thích của tể chưởng môn tiền bối nên không thể sai được.

Phi Vân Tử buông tiếng thở dài nói:

- Tình hình trước mắt thì điều đó không quan trọng, dưới địa cung có không ít bảo vật bị đánh cắp, người này...

Trương Phụng Lô tiếp lời:

- Kẻ này là người của Đường Hồng, đó là một lão nhân, võ công cũng không tồi.

Giang Hào ngạc nhiên hỏi:

- Có người trong ngõ Đường gia đánh cắp bảo vật à?

Trương Phụng Lô vừa mới gạt đầu định nói thì Tri Cơ Tử đã lên tiếng hỏi:

- Trương tam gia, vừa rồi người nói rốt cuộc chúng ta đã làm rõ được một chuyện, vậy đó là chuyện gì?

Trương Phụng Lô trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tam Thánh Hội ngoài việc bảo phục thù của Mộ Dung Trường Thanh thì mục đích lớn nhất của bọn chúng là thống nhất giang hồ, tiêu diệt các môn phái để độc bá Trung Nguyên. Còn mục đích của Đường Hồng và các lão ma đầu ngoại bách tuế kia là bảo vật ở Kim Lăng, vì vậy bọn chúng mới liên tục tìm kiếm.

Tri Cơ Tử gật đầu rồi nói:

- Đúng vậy! Nhưng tuyệt đối không để cho Tam Thánh Hội biết chuyện này, nên nhớ một khi Mộ Dung Trường Thanh biết mục đích của bọn Đường Hồng không phải là bá nghiệp giang hồ thì lập tức Tam Thánh Hội sẽ tập trung lực lượng đối phó với chúng tan gáy.

Thiên Y đại sư gật đầu nói:

- Nếu có thể dẫn dụ cho hai lực lượng đó ác chiến với nhau thì các vị nghĩ phương pháp nào là thỏa đáng nhất?

Phi Vân Tử mỉm cười nói:

- Cứ loan tin báo rằng thuộc hạ của Tam Thánh Hội chặn đường cướp bảo vật của thuộc hạ Đường Hồng.

- Ha ha ha... ha ha...

Mọi người nghe vậy đều gật đầu và phá lên cười thích thú. Khi tiếng cười lắng xuống thì Trương Phụng Lô quay sang hỏi Giang Hào:

- Tam công tử, về chuyện Cửu Đầu Sư Tử, Tam công tử có chỉ thị gì không?

Giang Hào suy nghĩ một lát rồi nói:

- Bất luận giá trị của nó như thế nào thì cũng cứ thu giữ.

Trương Phụng Lô lại do dự một lát rồi nói:

- Tam công tử, thuộc hạ cho rằng đây có thể là một âm mưu, chúng ta không thể không đề phòng!

- Âm mưu gì?

- Dẫn quỷ nhập môn!

- Đúng! Nếu người trộm bảo vật cấu kết với người của Tam Thánh Hội cố ý đưa bảo vật đến Lợi Nhân đường phố để khiến cho Đường Hồng và chúng ta xung đột với nhau.

Giang Hào ngắt lời:

- Trừ phi địch nhân đã biết phục binh của ngõ Đường gia tiềm ẩn tại Giang Nam và cũng biết được Động Đình Minh có nhân thủ tại thâm cốc Chung Sơn, nếu không thì bọn chúng chẳng thể nào.

Tri Cơ Tử lại tiếp lời Giang Hào:

- Tam công tử chớ quá tự tin, nên biết bất luận là Đường Hồng hay Tam Thánh Hội, bọn chúng đều có tai mắt tại Giang Nam, chúng ta ngầm thám thính bọn chúng thì ngược lại bọn chúng cũng ngầm theo dõi hành tung của chúng ta.

Ngừng một lát, Tri Cơ Tử nói tiếp:

- Vả lại chưa chắc người trong ngõ Đường gia không bị Tam Thánh Hội mua chuộc, tựa như chúng định tọa sơn quan hổ đấu, bọn chúng đều có ý định giống như chúng ta vậy.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Biện pháp tốt nhất là chúng ta tương kế tựu kế.

Thiên Y đại sư liền hỏi:

- Tương kế tựu kế như thế nào?

Phi Vân Tử chậm rãi nói:

- Cứ thu giữ bảo vật chờ người ở ngõ Đường gia tìm đến.

Tri Cơ Tử cũng đồng ý nên lão phá lên cười rồi nói:

- Quả nhiên đây là một diệu kế, khi đó chúng ta sẽ cho người mang trả lại bảo vật cho Đường Hồng, như vậy thâm cừu giữa Đường Hồng và Tam Thánh Hội sớm muộn gì cũng phải giải quyết bằng một cuộc sinh tử.

Giang Hào và Thiên Y đại sư gật đầu:

- Được! Chúng ta cứ thế mà làm.

Trương Phụng Lô lập tức bái biệt quần hùng rồi rời thuyền, sau đó không biết lão ta đi về hướng nào. Chừng nửa canh giờ sau thì Trương Phụng Lô quay trở lại với một chiếc hộp gỗ trên tay. Thiên Y đại sư nhận lấy xem xét rồi khẳng định đó chính là Cửu Đầu Sư Tử. Quần hùng lại tiếp tục thương lượng và đi đến quyết định cử Tri Cơ Tử đi sứ đến gặp Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng.

Theo lời Thiên Y đại sư thì ngõ Đường gia được giám sát một cách chặt chẽ, ngay cả một giọt nước cũng không lọt, bình thường tuy không thấy gì nhưng nếu có người lạ vào chừng năm bảy bước là lập tức có người theo dõi ngay. Lần này Tri Cơ Tử đến để

cầu kiến Đường Hồng nên lão cố ý đi nặng bước chân thành tiếng, thứ nhất là thể hiện sự quang minh chính đại, thứ hai là nói rõ mình không có ý dòm ngó điều gì.

Thế nhưng lão vừa đi vào ngõ Đường gia chừng hai thước đi chợt nghe có thanh âm trong bóng tối vọng ra:

- Canh ba nửa đêm mọi người đều đã bế môn ngủ nghỉ, các hạ hãy mau lập tức quay ra, nếu không...

Tri Cơ Tử nghe tiếng nói mà không thấy người, tuy nhiên lão vẫn dừng bước và cao giọng nói:

- Điều này là do Đường đại nương dặn dò, sau canh ba mới được đăng môn cầu kiến.

Lão vừa dứt lời thì trong bóng tối có bóng người lướt ra và nói:

- Đi theo ta!

Tri Cơ Tử dụng tâm quan sát thì thấy đó là một nữ nhân tóc dài nhưng do khoảng cách hơn hai trượng và đứng xoay lưng lại với lão nên lão không nhìn rõ diện mục. Tuy nhiên Tri Cơ Tử không chút do dự, lão lập tức phóng bước đi theo nữ nhân ngay. Sau khi qua nhiều ngã rẽ quanh co thì đến một sân viện rộng lớn, bên trong là một toà đại sảnh mở rộng cửa, trong sảnh có một lão bà tóc bạc như tuyết ngồi chờ sẵn. Hai bên hành lang đại sảnh có mười hai thanh y đại hán, thần thái uy nghi, mỗi tên đều dắt Thập nhi phi đao trên người, ngoài ra còn có đại đao đeo bên hông.

Nữ nhân dẫn đường dừng bước nói với Tri Cơ Tử:

- Lão thái thái đang đợi các hạ đấy!

Nói đoạn nữ nhân này rẽ qua hành lang bên trái rồi đi ra khỏi sân viện.

Tri Cơ Tử chậm rãi bước vào chính sảnh, nơi này đã đặt sẵn một chiếc ghế bên phải, cạnh đó có một chiếc bàn nhỏ, trên bàn đã bày biện sẵn trà hương, hình như chủ nhân đã chuẩn bị sẵn sàng để đón khách. Tri Cơ Tử mỉm cười định nói thì lão bà đã khai khẩu:

- Các hạ là Tri Cơ Tử?

Tri Cơ Tử hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Đường đại nương cũng biết tai hạ?

Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng mỉm cười:

- Trước đây thì không biết nhưng từ lúc các hạ bước vào ngõ Đường gia thì người của lão thân lập tức nhận ra các hạ là đồng bọn của Thiên Y đại sư.

Tri Cơ Tử càng kinh ngạc, thì ra trong mấy khúc quanh đã có người ngầm nhận ra chân tướng của lão. Lão cung kính hành lễ rồi nói:

- Đường đại nương, Tri Cơ Tử hôm nay đến có lễ vật.

Đường Hồng đưa tay mời và nói:

- Mời ngồi rồi hãy nói.

Tri Cơ Tử bước đến ngồi xuống chiếc ghế bên phải, thuận tay lão lấy hộp gỗ đặt lên bàn. Đường Hồng chú mục nhìn hộp gỗ rồi hỏi:

- Đó là vật gì vậy?

Tri Cơ Tử nói thẳng:

- Đây là Cửu Đầu Sư Tử.

Đường Hồng chớp chớp song mục và trầm giọng nói:

- Các hạ được nó ở đâu?

- Có người đưa đến tiệm cầm đồ và bị tai hạ phát hiện.

- Thế tại sao biết vật này là của lão thân?

- Người đưa vật này đến cầm là người ở ngõ Đường gia.

- Không! Ngõ Đường gia không thể có người phản ta và bọn chúng cũng không dám.

- Trước tiên Đường đại nương hãy xem bảo vật này có phải là vật của đại nương không đã?

Đường Hồng phất tay áo ra hiệu, lập tức một tỳ nữ ở phía sau bước lại lấy hộp Cửu Đầu Sư Tử mang tới trước mặt bà ta. Đường Hồng mở hộp xem xét tỉ mỉ hồi lâu rồi bỗng nhiên đứng lên, nói:

- Đợi lão thân quay ra ngay!

Tri Cơ Tử định lên tiến hỏi nhưng thân pháp của Đường Hồng quả nhiên là siêu phàm nhập thánh, thoáng chốc mất hút tung tích. Hồi lâu sau Đường Hồng vội vàng quay trở ra và nói với ả tỳ nữ:

- Truyền gọi Đường Chuyên Tông.

Tỳ nữ lập tức chạy đi, không đầy một khắc sau ả đã dẫn một trung niên gây ố vào chính sảnh. Người này song mục sáng quắc nhưng thân hình ốm như cây sậy, toàn than lại mặc bộ thanh bào rộng thùng thình nên trông rất hoạt kê. Đường Hồng vừa thấy người này xuất hiện thì quát lớn:

- Bắt hẳn lại cho ta!

Lệnh vừa phát ra thì có bốn nữ nhân trung niên từ phía bên trong phóng ra nhanh như chớp, hai đôi song thủ cùng lúc điểm vào các huyệt đạo của Đường Chuyên Tông. Đường Chuyên Tông vội kêu lên:

- Lão thái thái!

Đường Hồng chỉ tay vào mặt gã quát lớn:

- Câm miệng! Người thật là thâm độc. Người đánh cắp bảo vật của lão thân đưa qua Động Đình Minh để gây mâu thuẫn giữa lão thân và bọn họ và người trở thành người ông đắc lợi... người... người thật không phải là Đường Chuyên Tông nữa rồi.

Đường Chuyên Tông vội nói:

- Lão thái thái, oan uổng cho tiểu nhân quá.

Đường Hồng khoát tay, nói:

- Người lại đây!

Hai tỳ nữ đang khống chế gã liền giải huyệt đạo, Đường Chuyên Tông quỳ gối bò đến trước mặt Đường Hồng và nói:

- Lão thái thái, tiểu nhân...

Hắn chưa kịp nói hết câu thì Đường Hồng đã vung hữu thủ nhanh như chớp lột lớp mặt nạ da người trên mặt Đường Chuyên Tông, đồng thời tả thủ bà ta xuất một chưởng đánh vào mạng sườn của hắn khiến mấy chiếc xương bị gãy kêu “răng rắc” đến rợn tóc gáy.

Sau khi bị lột mặt nạ thì quả nhiên gã này không phải là Đường Chuyên Tông, người chuyên canh giữ và giám định bảo vật cho Đường Hồng. Lúc này hai tỳ nữ lập tức xuất thủ khống chế Đường Chuyên Tông giả để hai ả kia dùng dây thừng trói gã lại

Đường Hồng đưa mắt nhìn Tri Cơ Tử và nói:

- Không cần hỏi nhiều, vì Đường Chuyên Tông của lão thân đã chết từ lâu rồi.

Tri Cơ Tử kinh ngạc nói:

- Thật là một chuyện quá bất ngờ!

- Không có gì bất ngờ cả, vì trên giang hồ vốn đầy rẫy những mưu ma chước quỷ.
- Bọn chúng có những thủ đoạn gì? Mong Đường đại nương chỉ giáo thêm...!

Đường Hồng không trả lời mà bất ngờ xuất chưởng đánh chiếc hộp Cửu Đầu Sư Tử vỡ nát ra từng mảnh.

Tri Cơ Tử buột miệng kêu thất thanh:

- Đường đại nương làm gì vậy?

Đường Hồng mỉm cười, nói:

- Đây là vật giả.

Lời này vừa xuất thì không những Tri Cơ Tử ngẩn người mà ngay cả bốn tỳ nữ đứng gần đó cũng tròn xoe mắt vì ngạc nhiên.

Đường Hồng chậm rãi nói tiếp:

- Đường Chuyên Tông của lão thân tuyệt không thể lấy cắp bảo vật trong bảo khố mang ra ngoài vì lão thân thường xuyên đi kiểm tra và thưởng ngoạn. Chỉ có địch nhân vì muốn phá hoại sự hợp tác của chúng ta nên mới bày ra độc kế này. Bọn chúng giết Đường Chuyên Tông rồi chế tạo mặt nạ da người cho tên này cải trang nhân cơ hội mấy ngày qua lão thân lo đối phó với Tam Thánh Hội nên hẳn mới thừa cơ...

Bà ta cung thủ nói với Tri Cơ Tử:

- Sự việc là như vậy, lão thân xin đa tạ các vị!

Tri Cơ Tử vội hoàn lễ, nói:

- Khách sáo! Khách sáo!

Lão chỉ tay về phía đại hán đang cắn răng chịu đau đớn và nói tiếp:

- Chúng ta có thể khai thác âm mưu của Tam Thánh Hội từ gã này!..

Vừa nói đến đây thì bỗng nhiên thấy gã đại hán run lên bần bật rồi nằm yên bất động. Đường Hồng vội xuất chỉ điểm tới nhưng đã quá muộn, gã đại hán này đã tuyệt khí và chết thật rồi.

Tri Cơ Tử vội bổ nhào tới trước và bất giác nghiêng răng nói:

- Võ sĩ cảm tử! Thì ra đây là những võ sĩ do Mộ Dung Trường Thanh giáo luyện ra, bọn chúng thà chịu chết chứ không khuất phục.

Đường Hồng nói:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Ngay tung tích của Tam Thánh Hội ở Kim Lăng này cũng không kịp hỏi được...

Bỗng nhiên bà ta trầm giọng quát:

- Mang hấn đi, hãy quăng vào đại giang làm mồi cho cá.

Lập tức có hai đại hán lực lưỡng từ ngoài chạy vào khiên thi thể gã Đường Chuyên Tông giả đi ra ngoài. Đường Hồng quét mục quang nhìn qua bốn ả tỳ nữ và nói:

- Đã sắp hết canh tư, các người màu truyền lệnh cho các trạm canh phải tăng cường quan sát kẻ người của Tam Thánh Hội lại đột nhập vào ngõ Đường gia chúng ta!

Bốn tỳ nữ lập tức đồng thanh nói:

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Rồi lần lượt ra khỏi chính sảnh. Tri Cơ Tử cũng đứng lên định đi nhưng Đường Hồng khoát tay ngăn lại và nói:

- Tri Cơ Tử lão huynh hãy thư thả đã.

Tri Cơ Tử liền nói:

- Tai hạ không muốn phá lệ quy định về thời gian tiếp khách của Đường đại nương nên định cáo biệt.

Đường Hồng mỉm cười, nói:

- Ngày nay song phương đã có ý định hợp tác thì quy định đó cũng không quan trọng nữa.

Đường Hồng vỗ tay ra hiệu một cái rồi nói:

- Trước tiên lão thân không thể để cho các vị tổn thất mười vạn ngân lượng, đúng không?

Rồi không chờ Tri Cơ Tử có phản ứng, bà ta liền nói với một tỳ nữ vừa bước vào:

- Lập tức lấy mười vạn ngân lượng ra đây!

Đối với thái độ quyết đoán rõ ràng của Đường Hồng, Tri Cơ Tử có phần khâm phục, lão mỉm cười nói:

- Ngân lượng không quan trọng lắm, điều quan trọng là thành ý của song phương.

- Do vậy, lão thân mới cần các hạ mang chút tín vật để hẹn Giang tam công tử và Thiên Y đại sư tìm một nơi hội diện.

- Điều này đương nhiên! Khi nào? Nơi nào? Xin Đường đại nương cứ chủ trương.

- Tại thạch thất trên tiểu đảo giữa Huyền Võ Hồ.
- Chẳng phải nơi đó có bọn Tam Thánh Hội đã từng đi qua sao?
- Đúng vậy! Cái này gọi là xuất kỳ bất ý, bọn chúng cho rằng chúng ta sẽ không trở lại nơi đó nên bỏ qua không chú ý nữa.
- Thế thời gian là khi nào?
- Canh hai tối mai.

Lúc này có ả tỳ nữ bung vào một chiếc mâm, trên mâm là mười xấp ngân phiếu rất dày. Đường Hồng liền nói:

- Tri Cơ Tử huynh hãy nhận ngân phiếu đi, lão thân không lưu khách nữa.

Tri Cơ Tử cũng chẳng đa ngôn và khách khí, lão nhận ngân phiếu rồi đứng lên bái biệt thì nghe Đường Hồng nói:

- Hai ngày nay bên ngoài ngõ Đường gia có nhiều võ sĩ của Mộ Dung thế gia giám sát, trong này lão thân không động tĩnh gì nên bọn chúng tưởng rằng bọn lão thân không biết. Do vậy khi ra ngoài các hạ phải cẩn thận một chút.

Tri Cơ Tử nói “Đa tạ” rồi bước thẳng ra khỏi đại sảnh, nhưng vừa đi được mấy bước thì lại nghe Đường Hồng nói tiếp:

- Tri Cơ Tử lão huynh hãy nói với Giang tam công tử rằng, người phụ thân của tam công tử tiếm phục tại Giang Nam đã mở tiệm cầm đồ thì cần phải tinh minh, chớ lầm bảo vật giả là bảo vật thật, như vậy các vị có bao nhiêu kim ngân cũng phá sản hết đó.

Tri Cơ Tử gượng cười, nói:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Những lời vàng ngọc của Đường đại nương, tai hạ sẽ chuyển đến Giang tam công tử.

Lão vừa bước ra sân viện thì thấy đã có một đại hán cầm đèn lồng chờ dẫn đường nhưng đi được hai trượng thì đại hán dừng lại nói:

- Đạo trưởng hãy đi thẳng mười trượng rồi rẽ tay phải, đi một đoạn nữa là ra đường quan đạo ngay thôi. Chúc đạo trưởng thượng lộ bình an.

Tri Cơ Tử đa tạ rồi đi theo sự chỉ dẫn của đại hán, một lát sau đã ra tới đường quan đạo, lão quay lại nhìn nhưng khó lòng xác định được phương hướng. Bằng vào trí nhớ và kinh nghiệm của một nhân vật lão luyện giang hồ. Tri Cơ Tử có cảm giác ngõ Đường gia được thiết kế theo ngũ hành bát quái, dù đi lại năm bảy lượt cũng khó long tìm được tĩnh thất của Đường Hồng.

Tri Cơ Tử ra khỏi ngõ Đường gia không lâu thì bỗng nhiên lão phát hiện trước mặt có bốn hắc y nhân đi ngược lại. Bốn hắc y nhân này không nói lấy nửa lời, khi đến gần thì bỗng nhiên vung đao tấn công Tri Cơ Tử. Tình thế diễn ra quá bất ngờ, Tri Cơ Tử không biết phải ứng phó như thế nào, nên chạy hay nên đánh, vả lại lão không biết đối phương còn bao nhiêu nhân thủ nên chưa dám vọng động. Nhưng điều kỳ lạ đã xảy ra, khi bốn hắc y nhân vừa vây Tri Cơ Tử thì từ phía sau có hai bóng người lướt nhanh như chớp. Người đi đầu quát lớn:

- Bọn ngũ gia đã chờ các người từ lâu rồi.

Tri Cơ Tử quét mục quang nhìn qua thì thấy hai người vừa đến chính là Thiết Phi Long và Trương Phung Lô, kế đó lão lục Tịch Nhất Sơn cũng phi thân đến. Bát Tý Kim Cương Trương Phung Lô nhìn bốn hắc y nhân rồi lạnh lùng nói:

- Đây là sát thủ của Mô Dung Trường Thanh, không được để bọn chúng chạy thoát.

Nói đoạn, lão ra hiệu cho Thiết Phi Long, Tịch Nhất Sơn đột phá vòng vây tạo thế liên thủ với Tri Cơ Tử. Thế nhưng võ công của bốn hắc y nhân này không phải tầm thường, song phương động thủ qua hai mươi chiêu mà vẫn quân bình, bất phân thắng bại. Điều này khiến cho Tri Cơ Tử chột nghĩ không biết bốn nhân vật này có phải là Tứ Đại Kim Cương của Mô Dung Trường Thanh hay không?

Sau một loạt tiếng binh khí giao nhau làm kinh động bầu trời đêm yên bình thì từ trong ngõ Đường gia có bóng bạch y lướt ra như bay, đó chính là Thiên Thủ Phi Hoa Đường Hồng. Bà ta đứng cách đường trường chừng ba trượng quan sát tình thế rồi lẩm bẩm tự nói:

- Thì ra ba nhân vật này là chân tay thân tín của Giang Lăng Ba tiềm ẩn tại Giang Nam, cuối cùng rồi các người cũng lộ diện. Hừ... Hay là mượn tình thế bức bọn chúng phải ra mặt?

Bà ta liếc mục quang nhìn qua bốn hắc y nhân và bất giác kinh ngạc bởi võ công của chúng, nhưng với sự giảo hoạt của bà ta thì xuất thủ lúc này chính là tỏ rõ thành ý liên thủ với bọn Thiên Y đại sư. Ý đã quyết nên Đường Hồng lập tức vung hữu thủ, theo đó bốn đạo bạch quang xé màn đêm bay thẳng đến bốn hắc y nhân.

Rắc rắc...

Bốn hắc y nhân lần lượt ngã xuống mà không kịp kêu la một tiếng.

Thiên Thủ Phi Hoa quả nhiên danh bất hư truyền. Tri Cơ Tử và Trương Phung Lô bất giác đưa mắt nhìn nhau ngỡ người. Tịch Nhất Sơn sững sờ hoành ngang đao đứng

nhìn bốn thi thể vừa ngã xuống đất còn Thiết Phi Long thì há hốc mồm tưởng như đang nằm mơ.

Đường Hồng lạnh lùng nói:

- Các vị mau chạy đi!

Tri Cơ Tử định khai khẩu nhưng Đường Hồng đã như làn khói lướt đi về hướng bắc, đó cũng là hướng dẫn đến Huyền Võ Hồ.

Tri Cơ Tử liền quay sang nói với bọn Trương Phung Lâu:

- Nơi này hung hiểm, chúng ta mau đi thôi!

Lời chưa dứt thì bốn người lần lượt tung người phóng đi, khi về đến Lợi Nhân đường phố thì trời đã sáng rõ.

Sau khi thuật sơ lược về chuyện gặp Đường Hồng và trao mười vạn lượng ngân phiếu cho bọn Trương Phung Lâu thì Tri Cơ Tử bái biệt để trở lại chiếc thuyền lớn neo trên sông Tần Hoài gặp bọn Thiên Y đại sư. Khi vừa bước lên thuyền thì Tri Cơ Tử phát hiện hai cô nương Dương Linh, Trần San phụ trách việc canh phòng có phần khẩn trương. Điều này khiến cho Tri Cơ Tử lo lắng vì không biết xảy ra chuyện gì hay có tin tức gì mà mọi người lại khẩn trương như vậy. Tuy nhiên khi lão vừa lên thuyền thì Lục Vân cô nương cũng theo sau, điều này chứng tỏ không có địch nhân theo dõi, vì nếu có thì thế nào cũng bị Lục Vân cắt đuôi.

Trong khoang thuyền lúc này Thiên Y đại sư đang lim dim niệm phật, Phi Vân Tử đang ngồi tựa mạn thuyền vận khí điều tức, Giang Hào lộ thần sắc đầy sát khí, Tiêu Hàn Nguyệt và Bạch Trường Phiêu cũng có mặt. Mọi người chưa ai kịp lên tiếng thì thuyền đã nhỏ neo xuôi dòng Tần Hoài đi về hướng chính bắc, đây cũng là hướng để đến Huyền Võ Hồ. Tuy nhiên do sông Tần Hoài và Huyền Võ Hồ không thông nhau nên muốn đến đó tất phải rời thuyền lên bộ đi chừng năm dặm nữa mới tới.

Tri Cơ Tử bước vào khoang thuyền thấy mọi người đều im lặng thì buột miệng hỏi:

- Đây, các vị có tin tức gì mà khẩn trương như vậy?

Thiên Y đại sư chậm rãi mở mắt ra và nói:

- Lão thí chủ hãy nói kết quả chuyến đi tối qua trước đã?

Tri Cơ Tử trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chư vị có thể dùng bốn chữ để hình dung.

Bạch Trường Phiêu tiếp lời:

- Kết quả mỹ mãn.

Tri Cơ Tử kinh ngạc thầm nghĩ:

- “Trời đất! Tại sao Bạch Trường Phiêu lại đoán đúng ý ta vậy?”.

Nghĩ đoạn lão mỉm cười đưa ngón tay cái lên và nói:

- Bạch thiếu hiệp đoán định như thần.

Trường Phiêu mỉm cười, nói:

- Do văn bối cảnh báo nên Đường Hồng mới nhanh chóng ra khỏi ngõ Đường gia như vậy.

Trường Phiêu liếc mắt nhìn vẻ kinh ngạc của Tri Cơ Tử rồi nói tiếp:

- Văn bối có thể xuất thủ nhưng văn bối nghĩ rằng Đường Hồng nên ra tay trong trường hợp đó như vậy mới có thể nói rõ với Tam Thánh Hội là ai đã giết nhân thủ của bọn chúng.

Tri Cơ Tử gượng cười, nói:

- Nếu bà ta không rat ay kịp thời thì sợ rằng lão lang trung ta không được toàn mạng trở về.

Trường Phiêu nói tiếp:

- Thoạt tiên bà ta đi về hướng đông để tiếng binh khí che lấp sự xuất hiện của bà ta. Tuyệt nghệ Thiên Thủ Phi Hoa quả nhiên phi phạm nhưng văn bối cũng thấy được bí quyết xuất thủ của bà ta.

Thiên Y đại sư nhìn qua Tri Cơ Tử rồi nói:

- Bọn lão nạp đang chờ nghe kết quả đây.

Tri Cơ Tử háng giọng rồi nói:

- Chỉ chờ lão lang trung ta báo cáo kết quả mà các vị cũng khẩn trương như thế à? Hà hà, xem ra lão lang trung ta cũng khá quan trọng nhỉ! Nhưng điều quan trọng hơn là bảo vật Cửu Đầu Sư Tử đó là vật giả.

Lão tưởng rằng mọi người tất sẽ kinh ngạc nhưng ai nấy đều thản nhiên nhìn lão. Do vậy lão nói tiếp:

- Đường Hồng có một tên tâm phúc Đường Chuyên Tông phụ trách việc canh giữ và giám định bảo vật nhưng không ngờ tên này bị Tam Thánh Hội giết và thay vào đó là một Đường Chuyên Tông giả để lấy cắp Cửu Đầu Sư Tử và chế ra một vật giả.

Thiên Y đại sư chau mày hỏi:

- Có chuyện như thế sao?

Tri Cơ Tử nói tiếp:

- Bọn chúng qua nhiều năm minh tranh ám đấu nên chuyện đó không có gì lạ.

Thiên Y đại sư nói:

- Dù là vật giả nhưng bí kiếp võ công khắc trên đó là bảo vật vô giá.

Tri Cơ Tử liền nói:

- Do vậy nên Đường Hồng dùng chưởng đánh vỡ ngay Cửu Đầu Sư Tử.

Thiên Y đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Qua việc này Đường Hồng tất sẽ cảm kích chúng ta rất nhiều.

Tri Cơ Tử gật đầu, nói:

- Không sai! Bà ta lập tức trao mười vạn ngân lượng.

Phi Vân Tử lên tiếng hỏi:

- Đường Hồng xuất môn đi hướng nào?

Tri Cơ Tử đáp:

- Đường Hồng mời chúng ta canh hai đêm nay đến tiểu đảo giữ Huyền Võ Hồ hội diện để thương lượng mọi việc.

Thiên Y đại sư quay sang hỏi Trường Phiêu:

- Bạch thiếu hiệp thấy thế nào?

Tri Cơ Tử vội hỏi:

- Nhưng các vị cũng phải nói cho lão lang trung ta biết tin tức gì mà khiến các vị khẩn trương như vậy?

Trường Phiêu chậm rãi, nói:

- Trở lại chuyện ba vị chưởng môn bị thất tung.

Chàng nhìn qua Tiêu Hàn Nguyệt và nói tiếp:

- Vị sư muội của vãn bối không những đã tìm ra tung tích của ba vị chưởng môn mà còn phát hiện tại sao bọn Đường Hồng và các lão quái nhân tiềm ẩn ở Kim Lăng, đặc biệt là dãy thạch thất trên tiểu đảo.

Trong khoang thuyền không một ai khai khẩu nên Trường Phiêu nói tiếp:

- Nếu đêm nay phải lên tiểu đảo thì văn bối đang do dự không biết có nên nói nơi ba vị chưởng môn bị giam cầm hay không? Bởi vì một khi nói ra thì phải có hành động ngay.

Giang Hào lên tiếng:

- Tai hạ cho rằng cứ nói ra, chí ít thì lực lượng Động Đình Minh ở nơi này cũng kịp thời điều động.

Trường Phiêu suy nghĩ một lát rồi gật đầu, nói:

- Được văn bối sẽ nói, đó là Hoàng Thiên Đẳng, một ngọn núi nằm sau dãy Lĩnh Ngạn Sơn ngoài thành Cô Tô.

Phi Vân Tử liền nói:

- Đó là tổng hội của Tam Thánh Hội mà!

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Không sai! Ba vị cao nhân tiền bối đều bị giam ở đó, về địa thế thì sư muội của văn bối nắm rõ nhất.

Tiêu Hàn Nguyệt ngồi bên cạnh liền nói:

- Chưởng môn sư huynh, thời cơ đã thật sự chín mùi chưa? Tiểu muội khó quên được lời dặn dò của ba vị tiền bối...

Trường Phiêu ngắt lời, nói:

- Sư muội, ta cho rằng muốn cứu Đồng đại phu thì tất phải giải cứu cho ba vị chưởng môn trước mới được.

Chàng quay sang Thiên Y đại sư rồi nói tiếp:

- Bọn Đường Hồng tiềm ẩn trong tiểu đảo không ngoài mục đích gì khác là truy tìm nơi cất giấu bảo vật của Minh Thái Tổ, bọn chúng dựa vào kinh nghiệm và đặc biệt là tà thuật của Quy Trường Linh để tìm bảo vật rất có lợi.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp:

- Vấn đề quan trọng hiện nay là Tam Thánh Hội sẽ điều động một trăm tám mươi tên sát thủ tiềm ẩn ở Lĩnh Ngạn Sơn đến Kim Lăng rồi, đây là cơ hội tuyệt vời nhất nên chúng ta phải lập tức đến Cô Tô giải cứu cho ba vị chưởng môn trước.

Giang Hào nghe vậy liền rất xúc động vội gọi Lục Vân đến hạ lệnh:

- Lập tức thông báo cho Trương tam gia điều động toàn bộ lực lượng thủy lực của Động Đình Minh nhằm hướng Hoàng Thiên Đẳng trực chỉ.

Trường Phiêu khoát tay ngăn lại và nói:

- Tuy thời cơ đã đến nhưng phải đợi hội kiến với bọn Đường Hồng vào canh hai đêm nay xong rồi mới quyết định được.

Tri Cơ Tử nói:

- Lão lang trung ta cho rằng nên để nhân thủ Động Đình Minh lên đường trước, còn việc thương lượng với Đường Hồng thì mấy người chúng ta đi cũng đủ rồi.

Phi Vân Tử tiếp lời:

- Tình thế hiện tại thì song phương bọn chúng đều đã biết rõ nhau, lực lượng bên nào cũng chờ đợi một trận quyết chiến. Nhưng bỗng nhiên không thấy nhân thủ của Tam Thánh Hội xuất hiện nữa, theo bản đạo thì Mộ Dung Trường Thanh, Tán Hoa Tiên Tử, Nam Cung Thu Nguyệt tuyệt đối không thể rời xa Kim Lăng. Có thể bọn chúng đang ngầm triệu tập lực lượng đợi thời cơ đến là lập tức xuất động.

Thiên Y đại sư nói:

- Điều bản tăng lo lắng nhất là Can Tương thần kiếm trong tay Mộ Dung Trường Thanh.

Trường Phiêu gật đầu, nói:

- Can Tương thần kiếm vốn là một lợi khí đáng sợ nhưng chúng ta không thể ỷ kỵ trước khi động thủ, khi lâm trận ai chết trong tay ai cũng khó dự liệu được.

Lúc này thuyền đã cập vào bờ, Lục Vân đi trước dò đường một lát rồi quay lại đưa bọn Thiên Y đại sư đến Huyền Võ Hồ.

- o O o -